

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟ ΠΑΤΕΡΑ

ΙΩΣΗΦ ΤΖΑΝΝΙΝΗ

ΤΟ ΝΕΚΡΙΚΟ ΤΟΥΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ο ΦΙΛΟΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α.Σ.Φ.Ι.0018

Μαῦρε πατέρα ! Ὁ πόνος σου
Πόσο μὲ θλίβει ὦ ! πόσο !
Παρηγοριὰ εἶν' ἀδύνατο
Ἐσὲ καμμία νὰ δώσω.
Σοῦ ἐπῆραν τὸ μονάκριβο,
Καὶ θησαυρὸς σου μόνος.
Εἶναι τοῦ χάρου ὁ πόνος.
Ποῦ σ' ἀφῆκεν αὐτό.

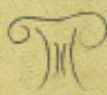
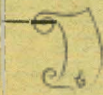
Ἐάν ἓνας, ὅπου ξέμακρα
Ἐς λόγγους παραδέρνει.
Κ' ἴσια τὸ φῶς τοῦ τόπου του
Στερνὰ τὸ δρόμο παίρνει,
Ἄχ ! ἐδῶ κάτου τρέχοντας
Μὲ πόδια αἱματωμένα,
Ἐ τὸν οὐρανὸ γυρμένα
Θά 'χῆς τὰ μάτια εἰς.

Μὲ λογιμοῦ φτερούγιασμα,
Ζητώντας τὸ παιδί σου.
Ἄπ' ἄστρο εἰς ἄστρο, φίλε μου,
Ἀναίδια καὶ ποτίσου.
Ποτίσου ἐκεῖ 'ποῦ ἀστέρευτη
Γλυκεῖα πηγὴ ἀναβρύζει
Καὶ, τρέχοντας, δροσιῶζει
Τοῦ ἀνθρώπου τὸν καῦμό.

Ἐκεῖ, 'ποῦ νόμοι ἀπόκρυφοί
Μᾶς ἐρρίξαν μία ἡμέρα,
Πρέπει, ἀκριβέ, νὰ σχίσουμε
Τὸ μονοπάτι ὡς πέρα.
Ἐ τὸ δρόμο ἢ βάτους εὐρωμε
Ἡ μαλακὸ γεασίδι,
Ν' ἀλλάξουμε ταξιδί.
Δὲν εἶναι δυνατό.

Γι' αὐτὴν, ὅπου τὰ στήθια σου
Μὲ τόσο κλάυμα θρέχει,
Γιὰ σένα ὁ κόσμος, ἄχαρε,
Στάλα δροσιᾶς δὲν ἔχει.
Τί βλάθει; Ὁ νοῦς σας ἔκπεα
Ψηλὰ θὰ τρέχῃ τώρα
Μὲς τὴν αἰώνια χώρα,
Ποῦ 'ναι τ' ὠραῖο παιδί.

Κλάψε ! — Ἄν ὁ κόσμος ἄπονα
Γυρεὺν ἔς ταῖς χαραῖς του
Νὰ δεῖξῃ ἄλλο πρόσωπο,
Γύρε γλυκὰ καὶ πῆς του
— Εἶχα παιδί : τὸ ἐθάψανε,
Καὶ θησαυρὸς μου μόνος
Εἶναι τοῦ χάρου ὁ πόνος,
Ποῦ μ' ἀφῆκεν αὐτό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ